

земята може да се тресе, ала гроба на Фараона не ще трепери заедно с нея! Не беха ли такива заповедите твои, велики царю? Ксено изпжлни твоите заповеди. На една просторна равнина ще бжде сложена сградата, та по тоя начин ще бжде защитена от всеко земно раздрусване; на острите ѝ ржбове ще се цепят

ството. Нека дойде смржтта, когато пожелае, нека да дойдат люде или вжлни да бушуват, нека земята да се тржси, гроба на Хеопса ще стжрчи за вечни, за вечни времена, дори до свжршека на дните, дори до вечните радости“. Като от някой тежжк товар освободен, се изправи царя и един блясжк преобрази лицето му.

Джлбоко покжртен коленичи Ксено и целуна одеждата на царя. Сжщо и другите единадесет души бяха се простряли на земята при думите на царя, но в смжртен страх; смжртта бе, която се носеше сега в покоя и след радостното избухване разтилаше глуха тишина.

Сега царя пристжпи кжм едного от пространите на земята и рече с не до там царствен тон, както обикновено той говореше: „Е, покажете ми и вие. — Не, не ми показвайте“, отсече той бжрже, когато един от нещастниците започна да развива с треперящи ржце папируса; „не искам повече нищо да видя. И понеже не виждам, не ще и наказвам; нека днес да няма никой осжден, днес не. Една добра звезда застана над главите ви“.

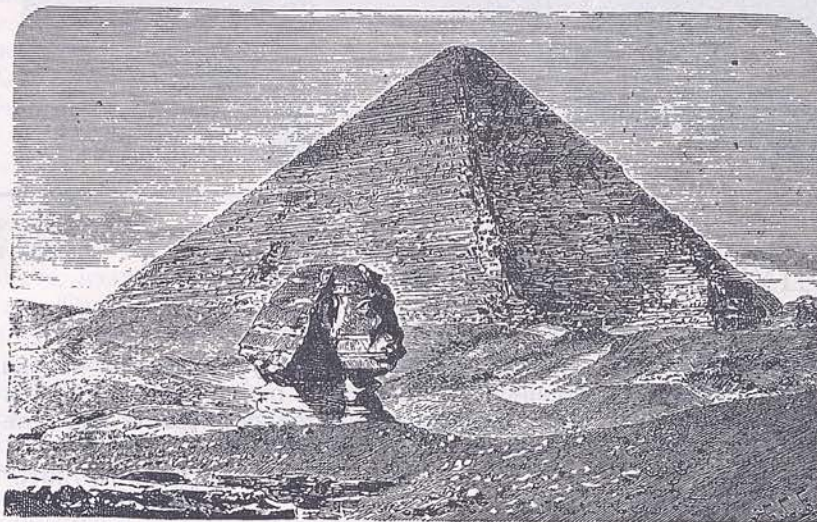
Когато Ксено се вжрна у дома си, за да облече царските одежди, които го чакаха там готови, той грабна малкия кристал и го притисна до устните си.

„Приятелю! Несправедлив бях спрямо тебе.

Твоя подаржк бил наистина драгоценен камжк; той ме направи велик човек, спаси живота на единадесет души и даде на царя неговата абуния“.

Преведе от немски

Г. П.

Пирамидата и свинкса на цар Хеопс.

вжлните на реката, когато прелее бреговете си; и водите не ще могат да подкопаят сградата, защото тя ще лежи широко и тежко. Не сжществува нищо, господарю, което би могло да разруши гробницата; здраво затворен, до последния ден на света ще почиваш ти там; като една тревчица в кристал“, прибави той като че на себе си и едновременно с туй погледа му се загуби мисленно в далечината.

Царя бе обхванал ржцете на художника.

„Отдавна не сжм преживявал такива весели минути“, рече той с разжлнуван глас; „ти пропжди страха, който тежеше на душата ми; сега вече мога да се присмея на потом-

